

GLEDATI OČIMA VJERE NA BOGA I ČOVJEKA

Petak pred Četvrtu korizmenu nedjelju

17. ožujka 2023.

U izlaganju kateheze koja se sastoji od evanđeoskog teksta predstojeće nedjelje, pitanja za razmišljanje, katehetskog razlaganja te poticaja za ostvarivanje evanđeoskih zahtjeva moguće je poslužiti se materijalima primljenim od biskupijskog Pastoralnog centra.

Prije pobožnosti križnoga puta zapjeva se prikladna korizmena pjesma nakon koje se učini znak križa. Potom jedan od lektora pročita evanđeoski tekst.

Iv 9,1-41

Iz evanđelja po Ivanu

Isus prolazeći ugleda čovjeka slijepa od rođenja. Zapitaše ga njegovi učenici: »Učitelju, tko li sagriješi, on ili njegovi roditelji te se slijep rodio?« Odgovori Isus: »Niti sagriješi on niti njegovi roditelji, nego je to zato da se na njemu očituju djela Božja. Dok je dan, treba da radimo djela onoga koji me posla. Dolazi noć, kad nitko ne može raditi. Dok sam na svijetu, svjetlost sam svijeta.« To rekavši, pljune na zemlju i od pljuvačke načini kal pa mu kalom premaza oči. I reče mu: »Idi, operi se u kupalištu Siloamu!« - što znači »Poslanik.« Onaj ode, umije se pa se vrati gledajući. Susjedi i oni koji su ga prije vidali kao prosjaka govorili su: »Nije li to onaj koji je sjedio i prosio?« Jedni su govorili: »On je.« Drugi opet: »Nije, nego mu je sličan.« On je sam tvrdio: »Da, ja sam!« Nato ga upitaše: »Kako su ti se otvorile oči?« On odgovori: »Čovjek koji se zove Isus načini kal, premaza mi oči i reče mi: 'Idi u Siloam i operi se.' Odoh dakle, oprah se i progledah.« Rekoše mu: »Gdje je on?« Odgovori: »Ne znam.« Tada odvedoše toga bivšeg slijepca farizejima. A toga dana kad Isus načini kal i otvori njegove oči, bijaše subota. Farizeji ga počеше iznova ispitivati kako je progledao. On im reče: »Stavio mi kal na oči i ja se oprah - i evo vidim.« Nato neki između farizeja rekoše: »Nije taj čovjek od Boga: ne pazi na subotu.« Drugi su pak govorili: »A kako bi jedan grešnik mogao činiti takva znamenja?« I nastade među njima podvojenost. Zatim ponovno upitaju slijepca: »A što ti kažeš o njemu? Otvorio ti je oči!« On odgovori: »Prorok je!« Židovi ipak ne vjerovahu da on bijaše slijep i da je progledao dok ne dozvaše roditelje toga koji je progledao i upitaše ih: »Je li ovo vaš sin za kojega tvrdite da se slijep rodio? Kako sada vidi?« Njegovi roditelji odvrata: »Znamo da je ovo naš sin i da se slijep rodio. A kako sada vidi, to mi ne znamo; i tko mu je otvorio oči, ne znamo. Njega pitajte! Punoljetan je: neka sam o sebi govori!« Rekoše tako njegovi roditelji jer su se bojali Židova. Židovi se doista već bijahu dogovorili da se iz sinagoge ima izopćiti svaki koji njega prizna Kristom. Zbog toga rekoše njegovi roditelji: »Punoljetan je, njega pitajte!« Pozvaše stoga po drugi put čovjeka koji bijaše slijep i rekoše mu: »Podaj slavu Bogu! Mi znamo da je taj čovjek grešnik!« Nato im on odgovori: »Je li grešnik, ja ne znam. Jedno znam: slijep sam bio, a sada vidim.« Rekoše mu opet: »Što ti učini? Kako ti otvori oči?« Odgovori im: »Već vam rekoh i ne poslušaste me. Što opet hoćete čuti? Da ne kanite i vi postati njegovim učenicima?« Nato ga oni izgrdiše i rekoše: »Ti si njegov učenik, a mi smo učenici Mojsijevi. Mi znamo da je Mojsiju govorio Bog, a za ovoga ne znamo ni odakle je.« Odgovori im čovjek: »Pa to i jest čudnovato da vi ne znate odakle je, a meni je otvorio oči. Znamo da Bog grešnike ne uslišava; nego je li tko bogobožan i vrši li njegovu volju, toga uslišava. Odvijeka se nije čulo da bi tko otvorio oči slijepcu od rođenja. Kad ovaj ne bi bio od Boga, ne bi mogao činiti ništa.« Odgovore mu: »Sav si se u grijesima rodio, i ti nas da učiš?« i izbacije ga. Dočuo Isus da su onoga izbacili pa ga nađe i reče mu: »Ti vjeruješ u Sina Čovječjega?«

On odgovori: »A tko je taj, Gospodine, da vjerujem u njega?« Reče mu Isus: »Vidio si ga! To je onaj koji govori s tobom!« A on reče: »Vjerujem, Gospodine!« I baci se ničice preda nj. Tada Isus reče: »Radi suda dođoh na ovaj svijet: da progledaju koji ne vide, a koji vide, da oslijep!« Čuli to neki od farizeja koji su bili s njime pa ga upitaju: »Zar smo i mi slijepi?« Isus im odgovori: »Da ste slijepi, ne biste imali grijeha. No vi govorite: 'Vidimo' pa grijeh vaš ostaje.«

Svećenik ili vjeroučitelj (voditelj kateheze) postavlja sljedeća pitanja ostavljajući iza svakog od njih trenutak šutnje za razmišljanje:

- Kakva je moja slika Boga? Je li on za mene pravedan ili strog sudac? Netko tko zapovijeda i koga se mora slušati? Ili stvoritelj koji me pušta da „živim na miru“? Ili otac koji se brine? Koje mjesto u tom razmišljanju ima Isus Krist?
- Po naravi smo kao ljudi različiti. Je li moja narav ponekad zapreka radosti? Znam li se radovati životu? Boravim li radije na svjetlu ili u tami?
- Imam li predrasude prema drugim ljudima?

Nakon toga se predstavi sadržaj katehetskog izlaganja:

Kada je prorok Samuel pomazao dječaka Davida pred njegovom obitelji, bio je vođen Božjim Duhom. Lako možemo zamisliti scenu u kojoj pred proroka dolaze sedmorica Jišajevih sinova, svaki u nadi da je baš on taj kojega Bog želi. Čak je i Samuel za najstarijeg sina pomislio kako je on Božji izabranik, ali Gospodin mu je rekao: „Ne gledaj na njegovu vanjštinu... Bog ne gleda kao što gleda čovjek: čovjek gleda na oči, a Gospodin gleda što je u srcu“ (1 Sam 16,7). Ono što je bilo u Davidovu srcu biblijski pisac opisuje kao „rumen, lijepih očiju i krasna stasa“. Kada nekome iz očiju izvire radost i dobrota, ljubav, to ne može biti neprimijećeno. On je taj kojega duh Gospodnji obuze od toga dana. To je slika Boga kakvu nam predstavlja prvo čitanje Četvrte korizmene nedjelje: Boga koji osim čovjekove vanjštine vidi ono važnije – što je u čovjekovu srcu – i takvoga čovjeka Bog bira sebi za suradnika.

Isusovi učenici ni sami nisu vidjeli puno dalje od vanjštine kad pitaju Isusa tko je kriv za stanje slijepca: on sam ili njegovi roditelji? Isus odmah negira takvu povezanost: „Niti sagriješi on niti njegovi roditelji...“, barem ne kada je u pitanju bolest. Ta je bolest prilika da se očituje Božja ljubav prema čovjeku, njegova briga. Bog svakodnevno u našim životima pokazuje koliko se brine za nas, koliko mu je stalo, a mi ne primjećujemo jer imamo svoja očekivanja. Često tražimo nešto izvanredno kako bismo progledali i osjetili da nas Bog ljubi. Mnoge teške situacije u našem životu bi mogle biti blagoslov za nas kada bismo napustili našu predodžbu o Božjoj volji i prepustili mu se s vjerom da on čini ono što je najbolje za nas. Ne smijemo zaboraviti da Bog prvenstveno želi naše spasenje. Ako u svjetlu tog Božjeg nauma promotrimo ono što nam se trenutno događa, možda ćemo naći odgovor na pitanje: „Zašto baš ja?“ i možda se nećemo pitati: „Čime sam to zaslužio?“. Bog je pravedan, on je sama pravda. Premda smo mnogo toga zaslužili svojim grijesima, njegova pravednost nije na štetu njegove ljubavi prema nama. Zbog toga se možemo radovati i bez straha mu pristupati. On zna što je u našem srcu, zna koliko smo slabi, zna za čime žudimo, a ponajprije, zna što nam zaista treba i brine se da imamo sve što nam je potrebno za spasenje.

Tako nas i Evanđelje podsjeća da je bolje biti slijep od rođenja, a prepoznati Spasitelja, nego cijeli život vidjeti, a i dalje lutati u tami grijeha i ne prepoznati kojima nas je sve bogatstvima u svojoj ljubavi obdario Bog.

Onaj koji prepoznaje Božje zahvate u svom životu postaje zahvalan, a zahvalnost rađa radošću. Za što smo zahvalni Bogu? Koje rane on liječi u našem životu? Koliko puta na dan

prepoznajem milosne trenutke? Zahvaljujem li Bogu na tome? Što me u mojoj naravi „čini slijepim“ da to ne uspijevam prepoznati? Nastojim li to mijenjati?

O bl. Juli je zapisano da je kao osoba uvijek zračila posebnom nutarnjom radošću i vedrinom. Radost kojom je bila ispunjena, težila je za tim da se širi, daruje, zahvati živote drugih. Zato za nju kažu da je svakoga htjela razveseliti. Radost i humor prepoznatljive su vrline mnogih svetaca koji su posvjedočili da je moguće sačuvati nutarnju radost i usred trpljenja. Kršćani, nažalost, nisu uvijek prepoznatljivi po radosti. Jedno od obilježja svetosti u suvremenom svijetu je upravo radost i smisao za humor. Riječ je o nadnaravnoj radosti koja ne ovisi o životnim okolnostima. Ta radost je stalna, uvijek prisutna, utemeljena na Isusu Kristu i njegovu uskrsnuću. Ona proizlazi iz našeg osobnog uvjerenja da smo, unatoč svemu, beskrajno ljubljani.

Radost je jedan od plodova Duha Svetoga (usp. Gal 5,23). Blažena Jula nije živjela po poticajima tijela, nego je budno osluškivala poticaje Duha i ta ju je poslušnost i prepuštanje vodstvu Duha ispunjala posebnom radošću. Ljubila je nesebično i bez računice – i Boga i bližnjega – a tko ljubi, radostan je. Zapitati nam se: ako u mome srcu nema (dovoljno) radosti, već naginjem tugaljivosti i mrzovolji, nije li to pokazatelj da premalo ljubim tj. da previše računam i mjerim, da idem linijom manjeg otpora...? Onaj tko je siguran u Očevu ljubav može biti radostan svjedok evanđelja.

Voditelj kateheze na kraju daje nekoliko poticaja za ostvarivanje evanđeoskih zahtjeva u predstojećem tjednu:

- Vježbaj se u lijepom i pristojnom odnosu prema drugima, osobito bližnjima i članovima obitelji!
- Obnovi u svojoj obitelji duh zajedništva i ljubavi potičući radosna događanja i aktivnosti!
- Svaku večer napravi ispit savjesti, zamoli Boga za oprostjenje i zahvali mu na svemu darovanom!

Slijedi pobožnost križnog puta.

Tekst kateheze: Patricija Brdar, vjeroučiteljica

Odgovorni urednik: Robert Kupčak, upravitelj Pastoralnog centra Požeške biskupije